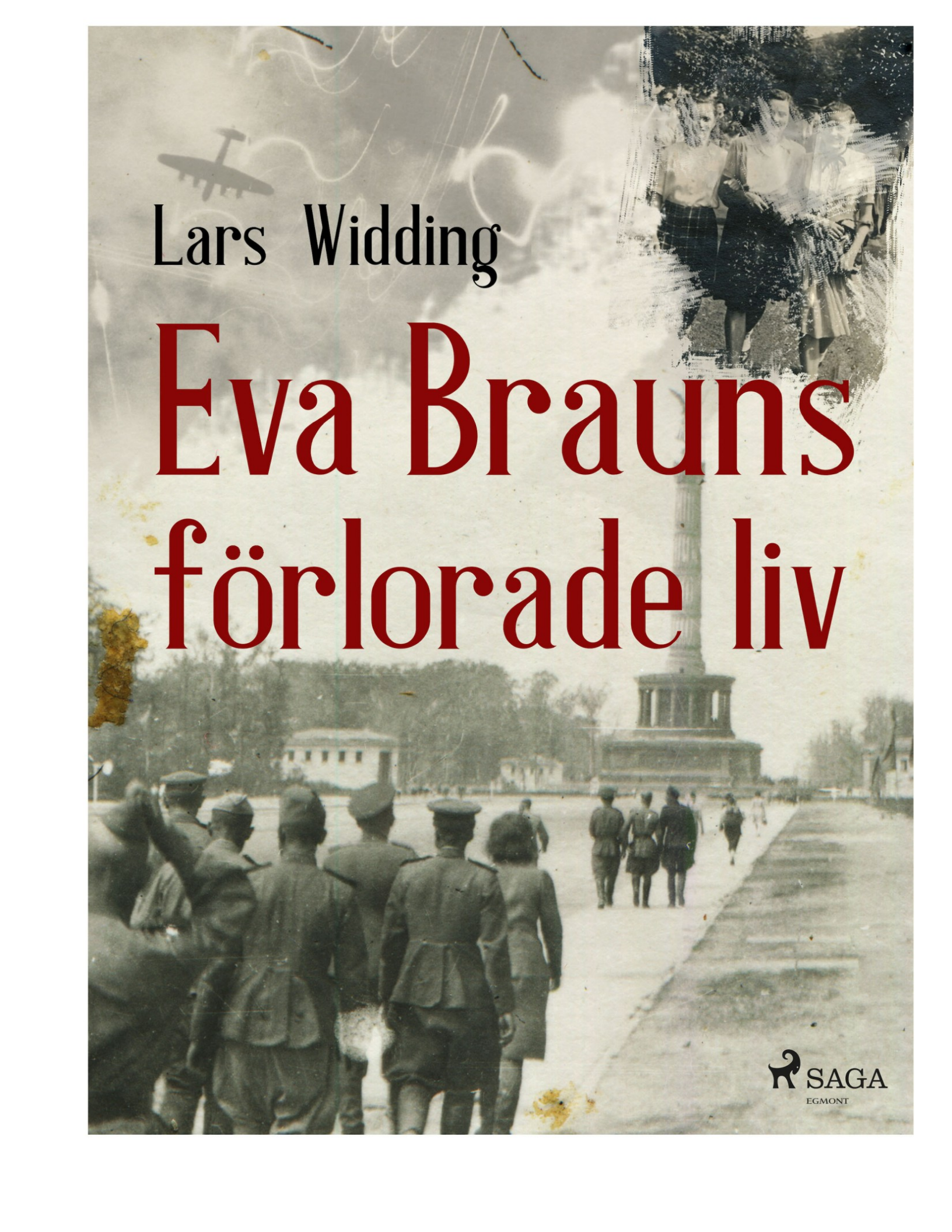
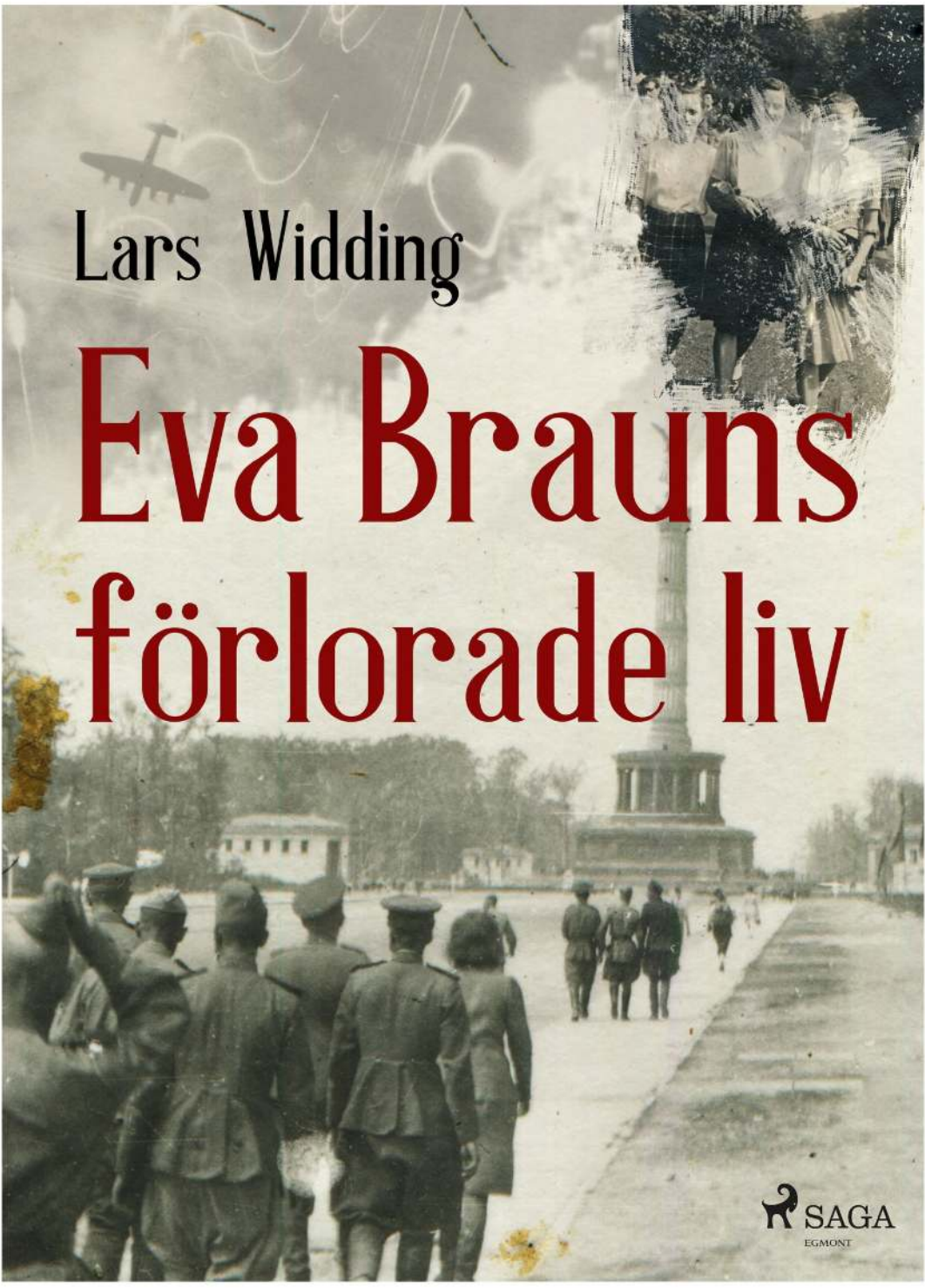

Lars Widding

Eva Brauns förlorade liv

 SAGA
EGMONT

Lars Widding

Eva Brauns förlorade liv

 SAGA
EGMONT

EVA BRAUNS FÖRLORADE LIV

Lars Widding

SAGA EGMONT

Eva Brauns förlorade liv

engelska

Copyright © 1983, 2017 Lars Widding og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711756263

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

En dag i mitten av mars år 1945. Genom ett Tyskland i grus och ruiner rullar en kamouflagemålad Volkswagen modell 39 från München norrut mot Berlin. Det är sextio mil på sönderbombade transportleder. Ideligen tvingas bilen ta långa omvägar på grund av sprängda broar. Ett lågtflygande brittiskt jaktplan anfaller den med en skur av kulor men utan att träffa.

Efter sextio krigshärjade mil och halvtannat dygn ska man nå det spöklika Berlin, där Tysklands sista desperata försvar leds av en galning i en bunker sjutton meter under jorden i närheten av Tiergarten.

Denne 56-årige despot, Adolf Hitler, en av de största blodhundar världshistorien känner, har en hemlig kärlek. En 33-årig kvinna, som varit hans älskarinna redan före "maktövertagandet" år 1933 och som han uppvaktat alltsedan hennes sjuttonde år.

Ändå är det få i Tyskland som anar eller vet om hennes existens, möjligen 250 personer i "den inre kretsen".

I utlandet - ingen eller nästan ingen.

Hon är i själva verket en av Tredje Rikets bäst bevarade hemligheter.

Det är denna kvinna som är en av de två personerna i den kamouflagemålade Volkswagen.

Den andra är en chaufför, som bilfirman Daimler – Benz ställt till hennes förfogande i München.

Chauffören kan vi genast lämna ur räkningen. Han har ingen som helst roll i den här historien annat än som just förare på den hastigt beslutade bilresan i en tid då all tysk reguljär trafik brakat samman.

Kvinnan heter Eva Braun och hon vet där hon sitter i bilen att hon färdas mot en snar död. Vet att genom denna resa är hennes dagar räknade. Vet att självmord är det enda som kommer att bjudas henne.

Men denna vetskap tycks inte bekomma henne ett skvatt. Huvudsaken är att hon når fram i tid för att kunna stå vid sin älskares sida då slutet obönhörligen är där. Alltså denne trolöse man som hon sedan tretton fjorton år följt som en skugga och som vid det här laget – det har hon sett med egna ögon – är en människospillra, som bara har en enda men desto vidrigare förmåga kvar: att driva tyskarna och Tyskland till den totala förintelsen.

Förunderliga värld.

Men varför åker denna kvinna tillbaka till Berlin?

Hon gör det absolut inte för att hennes älskare kallat på henne.

Tvärtom.

Bara ett par månader tidigare har han tvingat henne att ge sig iväg från hans högkvarter just i Berlin till München och till Berchtesgaden tolv mil öster därom, där han nio år tidigare låtit bygga sig ett örnbo, sitt Berghof, uppe bland

bergen och där hon lika länge spelat rollen av sekreterare och husföreståndarinna.

Hon har också fått stränga order om att bli kvar där.

- Du är mycket säkrare på Berghof eller i München, har han sagt till henne. Och tillagt: För övrigt är du bara i vägen här i Berlin.

Detta med att hon är säkrare i München eller på Berghof är alldeles riktigt. Visserligen bombar de allierade också denna stad men inte till den grad som man bombar Berlin. Och vad Berghof beträffar ligger denna anläggning konstant insvept i konstgjord dimma genom ett specialkommandos försorg för att undgå alla anfall från luften.

Ändå vänder hon nu tillbaka - mot sin Führers vilja - till högkvarteret i Berlin och till en säker död. Sitter där i den Volkswagen hon fått i present strax innan kriget bröt ut - av herr Porsche själv - och som alltsedan dess stått i ett garage hos Daimler-Benz i München, hemstaden.

Varför?

Hon är en ung människa, hon har bara någon månad tidigare fyllt 33, hon har hela livet framför sig. Även om nu Tyskland besegras - och så mycket fattar hon ändå att nederlaget är ofrånkomligt vad än hennes Führer tutat i henne och andra om "den plötsliga vändningen", om "undret" och "de nya vapnen" - har hon själv ingenting att frukta från segrarnas sida, åtminstone inte ifall hon är klok nog att ge sig till västmakterna.

För Eva Braun, 33, har ingenting gjort!

Hon har visserligen varit en av Hitlers officiella sekreterare och samtidigt hans hemliga älskarinna. Men det är inget brott. Hon är inte ens medlem i Hitlers parti. Hon har aldrig suttit med i några överläggningar angående

riket. Aldrig varit med om några politiska beslut. Inte ens verkat i bakgrunden i ena eller andra riktningen.

Nej, hon har helt enkelt bara funnits till.

Hon har ingenting gjort.

Hon skulle ha kunnat stanna kvar i sin villa i München eller i sina föräldrars våning i samma stad för att där lugnt invänta krigsslutet. Amerikanarna skulle inte ha krökt ett hår på hennes huvud.

Hitlers älskarinna? So what!

Ingen kommer att anklaga fru Göring för att hon råkat vara gift med en av dessa tyska förbrytare mot mänskligheten. Inte fru Himmler, inte fru Speer. På sin höjd ska de interneras en tid, förhöras och möjligen kallas in som vittnen. Nej, att bara ha varit gift med en av dessa förbrytare är i och för sig inget brott, inte heller att ha varit älskarinna till der Führer.

Ändå åker hon mot Berlin, mot sin säkra död.

Beror det på att hennes kärlek till bödeln i bunkern under Rikskansliet är så stor att hon inte kan något annat? Kärleken är blind heter det ju. Men i så fall måste Eva Brauns kärlek ha varit alldeles speciellt blind.

Eller beror hennes frivilliga rendez-vous med döden på något helt annat?

Är det helt enkelt så att hon drivs till undergången i bunkern i Berlin bara för att få *bli fru Hitler* på riktigt innan allt är förbi, sak samma vad som händer efteråt?

Men kan en människas fåfänga bli så stor?

Eller är hennes drivkraft till slut den – förunderliga tanke igen – att hon omedvetet vill förena sig med sin far, som pryglat och präglat henne under alla hennes uppväxtår?

Den engelske historikern och detektiven Hugh Trevor-Roper gjorde strax efter andra världskriget en första metodisk kartläggning av Hitlers sista dagar. Bland hans viktigaste vittnen var Albert Speer, Hitlers arkitekt, som under kriget blev nazisternas rustningsminister och som genom sin duglighet och hänsynslöshet säkert förlängde kriget med ett eller två år.

När Trevor-Roper frågade ut honom om Eva Braun fick han svaret:

– Eva Braun kommer att göra eftervärlden avsevärt besviken.

Speer sa det inte föraktfullt, inte i någon som helst mening att misskreditera henne. Han kände Eva Braun kanske bättre än någon av de andra nazistpamparna, som brukade besöka Berchtesgaden och Berghof, och båda hade räknat varandra som nära vänner.

”Eva Braun kommer att göra eftervärlden avsevärt besviken ...”

Vad Speer menade – och det framgår också i hans memoarer, som han skrev under fängelsevistelsen i Spandau – var att Eva Braun som människa och i sin egenskap av Hitlers mångåriga älskarinna egentligen inte hade någon plats alls i andra världskrigets eller nazisternas historia. Därtill var hon för obetydlig.

En behaglig ung dam – javisst. En sportig kvinna, som gärna följt med Speer på långa skidturer i bergen ovanför Berghof och Berchtesgaden.

En hålldam som varit sin Führer obrottsligt lojal och trogen och som vetat sin plats som en völdresserad tik.

En gladlynt värdinna.

En god lyssnerska.

En modig kvinna, som kanske varit den som bäst behållit lugnet nere i bunkern då slutet närmade sig (Speer träffade henne där bara några dagar innan hon och Hitler begick sitt gemensamma självmord).

En dam, som älskade kläder och champagne och som egentligen var storrökare men som fann sig i Hitlers rökförbud i hans residens.

Allt det där har alltså Speer berättat om i sina memoarer, på eller mellan raderna, direkt eller indirekt. Men ändå är hon honom ganska ointressant.

Hon gjorde ju aldrig någonting!

Hon la sig aldrig det minsta i vad Hitler hittade på för schackdrag under världshistoriens gång. Hon räddade ingen jude från förintelse. Inte heller skickade hon någon i döden.

Kort sagt, hon blandade sig aldrig i Hitlers affärer. Möjligen tjänade hon som diskret sändebud åt några av nazistpamparna när det gällde att bringa till Führerns öron något som de själva inte vågade bära fram.

Men det var också allt.

Eva Braun gjorde faktiskt aldrig någonting!

Fast det är heller inte sant.

Hon gjorde egentligen en hel del.

Åtminstone när det gällde den egna karriären.

Börjar man nämligen kartlägga hennes liv och leverne ska man gång på gång förbluffas över hur väl hon skötte sina kort och därmed förverkligade sina drömmar – hur hon stod fullkomligt iskall under sin egen framfart fastän hon måste ha förstått (eller gjorde hon inte det?) att Hitlers väg var

kantad av mord och blod och att hans partikamrater var av precis samma skrot och korn.

Eva Braun var förvisso ett fenomen på att uppnå precis det hon ville. Visserligen lyckades hon aldrig bli den filmstjärna hon drömde om som tonåring. Men å andra sidan såg hon till att hon fick mer rampljus över sin person efter sin död än kanske någon Hollywoodstjärna.

För trots vad Speer ansåg – att hon var en ointressant person – har det sedan högsommaren 1945 (då hennes identitet först blev känd) skrivits hundratusentals tidningsartiklar om henne världen runt (mer eller mindre sanna) och hundratals memoarförfattare och historiker har inte kunnat undgå henne (även om ännu bara ett fåtal forskat i den dagbok hon förde en tid av sitt liv och alla de fotoalbum hon satte upp över det dagliga livet på Berghof).

Överallt finns hon med som en av huvudpersonerna i dramat om Tredje Rikets uppgång, storhet och fall. De allra flesta av dessa författare – historikerna, memoarförfattarna – har sällan något elakt att andra mot henne lika litet som de personer som en gång var med i hennes sällskapsring och som intervjuats under årens gång av forskare och reportrar.

Naturligtvis finns det sådana som vidarebefordrat illasinnat förtal om henne, denna ”simpla butiksflicka” som de kunde säga. Episoder där hon plötsligt kan framstå som maktgalen (i sin lilla värld); ”smittad förstås av umgänget med Hitler” har man velat tillägga i samma andetag.

Sedan ska det väl kanske också berättas att självmord inte var något främmande vapen för henne. Det vill säga ”lyckade” självmordsförsök, som upptäcktes i tid och som drev Hitler precis dit hon själv ville.

Å andra sidan finns det omständigheter som pekar på att de två gånger hon försökte ta livet av sig var det verkligen allvar med i spelet. Hennes förtvivlan var äkta eller kunde åtminstone vara det.

I sina memoarer har alltså Speer – som kände Eva Braun väl – berättat om hennes sista dagar i bunkern att hon ”visade ett beundransvärt och överlägset lugn ... hela tiden kom hon tillbaka till att hon var lycklig över att vara i bunkern ...”

Men ett helt annat vittnesbörd kommer från en läkare, en professor Schenck, som sammanråkade med Eva Braun så sent som tretton timmar före självmordet. Hon var då nybliven *fru Hitler* genom giftermål efter alla konstens regler.

Denne läkare talar visserligen också om hennes lugn:

”Om den här unga kvinnan förstod i vilken desperat situation hon befann sig – och det finns det ingen anledning att betvivla – visade hon det inte.”

Hon sitter i ett av bunkerns torftiga rum och håller hov för femton sexton personer. Hon pratar glatt om gamla tider på Berghof, hon kommer med litet skvaller, drar några uddlösa anekdoter medan ryskt artilleri då och då får bunkern att skälva. In i det sista har hon varit mån om sin klädsel (sånt tänker ingen annan på där nere i bunkern längre och hon presiderar vid ena änden av bordet som ”en rhenländsk karnevalsdrottning”).

Men professor Schenck märker också något annat:

”Mitt intryck var att hon kämpade för att hålla tillbaka hysterin, att hennes exalterade tal var – i klinisk mening –

en förlängd manisk fas. Jag vet för litet om hennes bakgrundshistoria för att laborera med sådant som sublimerad dödslängtan, men hon var absolut inte den söta, enkla kvinna hon tycktes vara. Hon var djupt neurotisk. Och hon gjorde inte något intryck av att vara särskilt intelligent. Hon var banal.”

Åter denna motsägelsernas Eva Braun.

Vem var hon egentligen?

Hur många miljoner människor som blev offer för Hitlers och nazisternas politik och deras drömmar om världsherravälde går väl aldrig att riktigt räkna ut. Femtio miljoner? Sextio miljoner? Kanske sjuttio miljoner? I det perspektivet kan det naturligtvis kännas meningslöst, nästan förmätet, att forska i historien om Hitlers älskarinna och hennes karriär via sängkamrarna hos Führern i Berlin, München, Berchtesgaden eller Wien.

Men berättelsen om Eva Braun har också något att lära eftervärlden om nazismen och dess rätta ansikte.

Många gånger kan hon nämligen framstå som en symbol för det tyska folk som vid den här tiden, 1930-talet, andra världskrigets år, ”inte visste något om vad som egentligen hände”.

Alla dessa miljoner människor som drev med av bara farten.

Alla dessa miljoner tyskar som röstade fram Adolf Hitler till makten. Alla de som hyllade honom år ut och år in.

Alla de som glupskt slukade doktor Goebbels propaganda.

Alla de som bevittnade förföljelserna mot judar, katoliker, socialdemokrater, kommunister utan att reagera eller höja ett finger till deras försvar.

Naturligtvis, den stora massan var snart skrämmd till tystnad genom SS:s terror.

Men hur skrämdes Eva Braun?

Var hon skrämmd alls?

Var hon en ängslig liten hare i Hitlers nästen eller begrep hon inte det minsta av vad som hände i hennes Tyskland?

Tills vidare inga svar.

Tills vidare noterar vi bara att ...

... att just nu, en dag i mitten av mars år 1945, befinner sig Eva Braun i en kamouflagemålad bil på väg till bunkern i Berlin för att där gå döden till mötes med sin Führer (när hon alltså i stället hade lugnt kunnat stanna kvar i München och börja ett nytt liv vid 33 års ålder).

Och sedan vi sett hennes bil försvinna in mot Berlins förstäder, där hela den tyska tragedin skriker mot henne från kvarter till kvarter, från hyreskaserner i ruiner, från hålogda, bleka, uthungrade människor, som kantar hennes väg (hör hon ingenting, ser hon ingenting?) – sedan vi bevittnat detta förflyttar vi oss med ens tillbaka i tiden.

Till 1910-talet och 1920-talet, då en flicka vid namn Eva Braun växte upp i staden München.

Alltså, vem var Eva Braun och hur kunde den här "Lilla fröken Hjälplos" – eller ska man kanske säga "Kycklingen" (Hitlers smeknamn på henne var det bajerska "Tschapperl") – bli insyltad med skaparen av Nazi-Tyskland?